

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 25 maja 2020 r.

Pozycja 147

POSTANOWIENIE

z dnia 13 lutego 2020 r.

Sygn. akt Ts 156/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Wojciech Sych – przewodniczący i sprawozdawca
Leon Kieres
Zbigniew Jędrzejewski,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia pełnomocnika A.Ż. na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 5 września 2019 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej, sporządzonej przez radcę prawnego i wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 16 sierpnia 2017 r. (data nadania) A.Ż. (dalej: skarżący), zarzucił niezgodność art. 1 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. z 2004 r. Nr 179, poz. 1843, ze zm.; dalej: ustawa o skardze), w zakresie, w jakim przepis ten:

- a) pozbawia prawa do rozpatrzenia skargi na przewlekłość postępowania karnego na etapie związanym z czynnościami sprawdzającymi, z art. 2 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- b) nie przyznaje prawa do złożenia skargi na przewlekłość postępowania w związku z podjętymi czynnościami sprawdzającymi w sprawie, z art. 2 w związku z art. 45 ust. 1 oraz art. 37 ust. 1 i 2 Konstytucji,
- c) przez zastosowanie niepełnej regulacji i zakresu przedmiotowego, bezzasadnie i nie proporcjonalnie różnicując sytuację prawną obywateli pozbawia ich prawa do wynagrodzenia szkody, jaka została wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej oraz zamyka drogę sądową dochodzenia wolności lub praw, z art. 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 60 oraz art. 31 ust. 3 w związku z art. 77 ust. 1 i 2 Konstytucji,

oraz z

art. 2, art. 31 ust. 3, art. 37 ust. 1 i 2, art. 45 ust. 1, art. 60, art. 63, art. 77 ust. 1 i 2 Konstytucji.

2. Postanowieniem z 5 września 2019 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. W uzasadnieniu tego postanowienia Trybunał stwierdził, że:

- 1) skarżący nie wskazał argumentów lub dowodów na poparcie uzasadnienia zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego, odpowiadających standardom skargi konstytucyjnej wypracowanym w dotychczasowym orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego;
- 2) uzasadnienie zarzutu niezgodności zakwestionowanego przepisu z Konstytucją wskazuje na jego potencjalny i abstrakcyjny charakter, co na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 w związku z art. 53 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (ówcześnie: Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK) stanowiło samodzielną podstawę do odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

3. W piśmie procesowym sporządzonym przez radcę prawnego i wniesionym do Trybunału Konstytucyjnego 19 września 2019 r. (data nadania), skarżący złożył zażalenie na powyższe postanowienie.

Skarżący zarzucił Trybunałowi, że wyszedł on poza zakres wstępnej kontroli skargi konstytucyjnej, jak również nie wskazał, które z „przesłanek” określonych w art. 44, art. 53 i art. 77 u.o.t.p. TK nie zostały spełnione.

Odnosząc się do pierwszej z podstaw odmowy (pkt 1) skarżący stwierdził, że Trybunał skupił się na rozstrzyganiu każdego z przywołanych w skardze konstytucyjnej wzorców kontroli w oderwaniu od argumentów przytoczonych w skardze. Skarżący podkreślił, że przywołane w skardze wzorce kontroli związane były z konkretnym stanem faktycznym oraz przepisem, a analizowanie ich „szablonowo” jest „pozbawione wszelkich racji”.

W nawiązaniu do drugiej podstawy odmowy skarżący stwierdził, że Trybunał pominął fakt, iż po odmowie wszczęcia dochodzenia wniósł on zażalenie, powodując tym samym uprawomocnienie się przedmiotowego orzeczenia dopiero 30 marca 2017 r. (postanowienie Sądu Rejonowego w R. II Wydział Karny z 30 marca 2017 r., sygn. akt [...]). Skarżący wskazał, że otrzymał on prawomocne rozstrzygnięcie o odmowie wszczęcia dochodzenia 30 marca 2017 r., natomiast skarga na przewlekłość została złożona 25 lutego 2017 r. Miała ona bowiem na celu podjęcie działań zapobiegających dalszej przewlekłości.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK), skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym, badając w szczególności, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdzono istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie. Skarżący nie sformułował zarzutów, których uwzględnienie mogłoby pociągnąć za sobą zmianę zaskarżonego postanowienia.

3. Odnosząc się do twierdzenia skarżącego jakoby Trybunał przekroczył zakres wstępnej kontroli skargi konstytucyjnej, należy uznać, że jest ono bezzasadne.

W zakwestionowanym orzeczeniu Trybunał uznał, że wniesiona skarga konstytucyjna nie spełnia warunków formalnych przewidzianych w art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p. TK. Wskaza-

no, że skarżący nie przytoczył argumentów oraz dowodów na poparcie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego, odpowiadających standardom skargi konstytucyjnej.

Trybunał przypomina, że z jego utrwalonego orzecznictwa wynika, iż uzasadnienie skargi musi spełniać określone wymagania, w tym przede wszystkim precyzyjnie wskazywać co najmniej jeden argument przemawiający za naruszeniem określonych wzorców kontroli (postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 15 lipca 2015 r., sygn. SK 69/13, OTK ZU nr 7/A/2015, poz. 110). Badana skarga nie spełnia tego wymogu, a wniesione zażalenie nie podważyło tego ustalenia. Etap wstępnej kontroli skargi obejmuje również możliwość odniesienia się przez Trybunał do sposobu, w jaki skarżący wyjaśnił zarzucane naruszenie konstytucyjnych wolności i praw.

4. Odnosząc się argumentów skarżącego, że otrzymał on prawomocne rozstrzygnięcie o odmowie wszczęcia dochodzenia 30 marca 2017 r., natomiast skarga na przewlekłość została złożona 25 lutego 2017 r., Trybunał stwierdza, że nie mogą one wpłynąć na zasadność odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Wskazać należy, że skarżący nie podważył pierwszej z samodzielnych podstaw odmowy. Tym samym argumenty podniesione przez skarżącego pozbawione są doniosłości.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.